

- Veniți repede în secție!
- S-a întâmplat vreun accident?
- Meșterul trage niște înjurături!...

Din „Dictionarul limbii române”

N — Fulger în litere.

Nas — Articol de larg consum pentru batiste.

Naștere — Primul pas spre ultimul.

Navă — Platfus pe apă.

Namilă — Om depășit.

Navetă — Spirit pe care, după ce-l faci, și-l povestește altul.

Naufragiu — Erata mărilor.

Năpîrstoc — Persoană crescută în jos.

Năpîrlit — Unul care nu știe să-și apere pielea.

Nămol — Sănătate în mizerie.

Năvod — Când li se face peștilor să mănince ochiuri.

Năzdrăvan — Cea mai veche rasă de cai românești.

Năpastă — Rimă la nevastă.

Necrolog — Un articol crucial pentru viața omului.

Articol în haine negre.

Nepotism — Boală care se moștenește din unchi în unchi.

Nerecunoștință — Portofel uitat în hainele celelalte.

Nelipsit — Cunoscut care te întâlnește numai în ziua când iei chenzina.

Neverosimil — Adevărat, dar nu e.

Nelimitată — Suprafața prostiei.

Nevastă — Femeie care te încintă o lună și te descintă toată viața.

Nevăstuică — Gura rea a pădurii.

Netot — Ne-tot.

Nimic — Cuvânt fără avere.

Nisip — Stînci naufragiate.

Nimeni — Local în care nu găsești persoana pe care o cauți.

Nor — Chioșc cu răcoritoare.

Nimb — Bascul lui Dumnezeu.

Nucă — Fructul pereților.

Numerar — Dorul buzunarului.

Nuri — Pluralul femeii.

Nud — Îmbrăcat în costum de rai.

Nuvelă — Roman cu pantaloni scurți.

Nuntă — Ceremonie la care pe mireasă o string pantofii cu surisul pe buze și pe ginere îl roade gulerul fără să-l injure de biserică.

Număr — Unu' care știe să facă miliarde.

Nucleu — Buricul pământului.

— Iubito!!!... I-am snopit pe Progresul!!

Pleasem din București la niște băi de la periferia țării, să-mi lecuiesc anumite racile ale încheieturilor, numite reumatism, care meteahnă nu știe nimeni ce este, de unde provine și cum s-ar putea tămădui. Tot așa, dacă sîntem informați cîte mii de ani lumină sînt de la cutare astru defunct, la cutare lucafar din direcția contrară, nu cunoaștem încă sursa durerilor de cap și a altor boli, mult mai grave. Cînd le vom afla originile, vom găsi și leacul.

În ce privește reumatismul, guta, artrismul, — eu am încercat toate apele făcătoare de minuni din țară și de dincolo de țară, și nu m-am ales, după cura de rigoare, decît cu noi și mai acute dureri, despre care specialiștii spuneau că sînt efectul băilor, reacția care dovedește eficacitatea apelor consumate. Aceiași specialiști m-au asigurat că numitele dureri mă vor lăsa peste două-trei săptămîni. Dar peste două-trei săptămîni vine toamna, vremea se schimbă și e fatal ca, o dată cu schimbarea vremii, să te apuce iarăși vîlcăreala oaselor.

Destul de sceptic în privința tămăduirii junghiurilor încuibate în schelet, mă gîndeam, totuși, că ducîndu-mă în acea vestită localitate, voi scăpa o vreme de reumatismul telefoanelor, al vizitelor, al intervențiilor, al confesiunilor, al plîngerilor, al propunerilor literare («din viața mea poți să faci un roman»). Voi pleca în împărăția sulfului. Voi fi singur, în sfîrșit!

Voi putea lucra în liniște la propriul meu roman. N-am să mai vorbesc și n-am să mai aud vorbind pe alții. Nu voi avea răspunsuri de dat. Am să fac o imensă cură de tăcere. N-am să mai fiu nevoit să-mi concentrez atenția, să ascult și să pricep și să-mi însușesc doleanțele altora, să le dau sfaturi, consolări și cugetări de calibrul acesta: «viața e plină de necazuri»; «omul tare trebuie să le suporte cu resem-

nare»; «după zilele rele vin și zilele bune».

Am început, deci, să mă scald în fiecare zi, în bazinul unde un cap de leu cu gura căscată vărsa apă caldă. Mă simțeam cît se poate de mulțumit.

Într-o zi cînd, așezat pe banca de piatră din interiorul piscinei, îmi dădeam iluzia că merg spre înzdrăvenire, bucurîndu-mă, în același timp, de anonimatul general al scăldătorilor, privirile îmi fură atrasă printr-o poruncă imperioasă, magnetică, de figura unui cetățean de la celălalt capăt al bazinului, care cetățean mă privea cu o curiozitate amabilă, căutînd să-mi stabilească identitatea.

Cînd se convinge că eu eram acela și nu altul, gura i se lărgi într-un suris care-i ajungea pînă la urechi. Și omul de la celălalt capăt porni spre mine. Apa fiind compactă și destul de turbure, nu-i vedeam decît capul dominînd lichidul și înaintînd spre victimă ca-n ilustrațiile cu crocodili care traversează înot Nilul. La un moment dat, sub amenințarea necunoscutei cunoștințe, am avut o halucinație: mi s-a părut că se îndreaptă spre mine capul retezat al lui Ion Botezătorul, cu care Salomeea urma să joace o partidă de fotbal. Dar halucinația nu ținu mai mult de cîteva secunde. Cetățeanul mă ajunsese și-mi întindea, deasupra elementelor termale, o mîna prietenească.

— Ne-am cunoscut acum șase ani la Ada-Kaleh, începu el. Am trecut Dunărea în aceeași barcă. Îmi pare bine că ne-am mai întîlnit după atîta vreme. E frumos la Ada-Kaleh!

Companionul meu de scaldă, odihnit, cu fața rumenită de aburi salutari, avea chef de vorbă. Probabil, necunoscînd lumea, nu conversase de mult. Pe măsură ce vorbea, debitul i se precipita. Avea multe să-mi spuie, ca o rubedenie cu care nu ne-am

C R I T E R I I

Am observat de astăzi dimineață
Cum că posed un credit nou pe piață:
De pildă, un tovarăș scriitor
A devenit, subit, prevenitor
Spunându-mi textual: — «O, dragul meu,
De ani de zile te citesc mereu,
Cursivitatea, verva, armonia
Ce-ți însoțesc organic poezia
Scăldată într-un rafinat lirism
Determină un neo-clasicism
Strict autentic, fără iz străin,
Drept care te și pizmuesc puțin.
Te-aștept ca angajat pe noul drum
Să te concretizezi într-un volum».
Cînd m-a numit la urmă și «maestre»
Simții că-mi cresc aripi extraterestre,
Nepricepînd cam ce s-a petrecut
Cu omul ăsta care, la-nceput,
Nu-mi răspundea aproape la salut.
M-am și gîndit (dar numai o secundă)
Că scriitorul poate mă confundă.

Apoi un altul mi-a urat fierbinte:
— «Nu te lăsa deloc, dă-i înainte!
I-am spus eu ieri amicului Cutare
Că ești un tip deosebit de tare.
(Făcui pesemne-o schimă de protest)

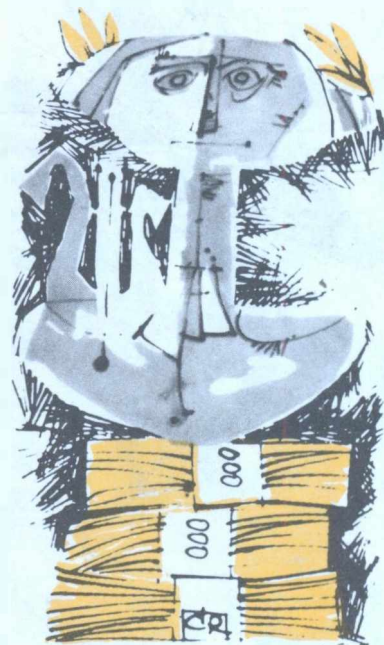
Da, da, ești tare, însă prea modest,
În locul tău, un ins operativ
Ar fi ajuns hă, hă...» (gest ascensiv)

Un critic matur mi-a zîmbit acid:
— «Să știi că-mi plac, ești un poet lucid
Cam cerebral și uneori didactic,
Dar dovedești o doză de simț practic,
Ce mă decide, fără nici un risc,
S-afirm că ești într-adevăr un pisc
În genul tău, cum alții nu mai sînt,
Cu gleznele înfipte în pămînt...»

Gîndindu-mă că nu un fapt banal
Îmi stimulează creditul moral,
Am cercetat atent și-am depistat
Motivul simplu și adevărat:
Amicul X, glumeț sau delator
A povestit aseară tuturor
Cum c-aș avea (de necrezut, bizar)
Mari datorii la Fondul Literar.

Or, cînd la Fond ai datorie mare
Probabil că nu ești un oarecare.

MIRCEA PAVELESCU

din bazin

VICTOR EFTIMIU

văzut de-atîta vreme. Eu însă, pre a mea lege, nu mi-l mai aminteam. Uitasem chiar că am trecut Dunărea vreodată, într-o barcă, spre faimoasa insulă.

Pe măsură ce vechiul meu companion de la Ada-Kaleh vorbea, punctele și virgulele începeau să se subtilizeze, ca un apendice inutil, subiectele se amestecau, intrau unul într-altul, se izgoneau, iar eu, meduzat, încremenisem pe lespeda submarină. Asociațiile de idei ale cetățeanului se precipitau, se confundau, alcătuiau un fel de pastă irezistibilă, în care mă contopeam ca într-un mular din care voi încremeni statuie.

— «Bicazul e fleac domnule acum se lucrează la Porțile de Fier cea mai mare hidrocentrală din Europa ce plăcută e o călătorie pe Dunăre pînă la Viena și Delta e o minunăție mai ales prin septembrie cînd s-adună pasările migratoare să plece spre Africa am un văr la Turnu Severin care are legături cu pescarii ne poate procura crapți și păstrugă chiar cînd e oprit pescuitul eu politică n-am făcut niciodată fiecare e dator să-și vadă de obligațiile lui și să folosească statului băiatul meu cel mare a terminat liceul iar fetița umblă să se facă balerină are unsprezece ani dar dansează și spune poezii ca una de optsprezece cînd vom ieși din bazin am să vă arăt fotografiile le port cu mine mereu nu că sînt tată dar am niște copii excepționali să-mi trăiască nu seamănă cu cei de azi de altfel și soția mea e de bună familie și le-a dat o educație aleasă nu ne-am mai văzut de la Ada-Kaleh îmi pare bine că ne-am întilnit să mai stăm de vorbă fiindcă viața la băi e monotona și fără distracții numai conferințe dacă e vorba de conferințe le ascult la radio că sînt specialiști prin stațiunile balneare vin numai diletanți și nu poți obține ceva

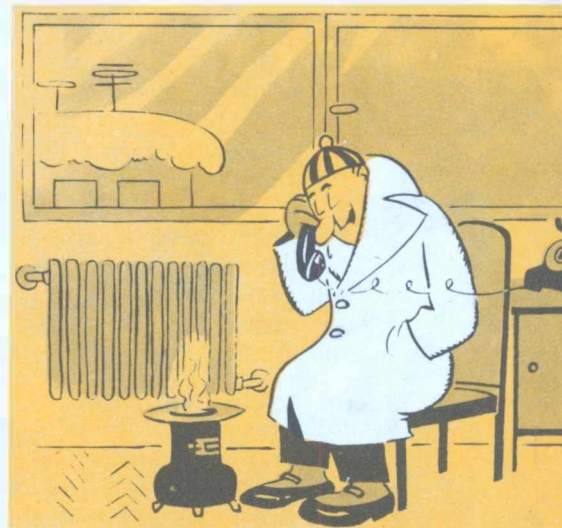
serios de la ei mai ales cînd ai studii universitare și o practică îndelungată la zootehnie apele astea sînt foarte bune pentru reumatisme la început nu se vede efectul dar după trei ani în șir se constată o ameliorare eu sînt în anul al doilea de cură dar trebuie ținut și regim fiindcă una fără alta nu merge și pentru inimă e bine să mai scazi citeva kilograme trebuie evitate mîncărurile cu sos și pîinea pîinea e cel mai mare dușman al omului s-a constatat în vremea din urmă că orice-ai mîncă după vîrsta de cincizeci de ani se adună colesterol în sînge vrei nu vrei cel mai bun lucru e mișcarea în aer liber și puțină gimnastică nu strică aici mîncările sînt grase și pipărate nu e bine să stați prea mult în baie primele zile nu trebuie abuzat ca să se obișnuiască organismul încetul cu încetul uite eu mai am cinci minute de baie le respect cu strictețe dar putem sta de vorbă și-n altă parte pe băncile din parc e foarte răcoare și plăcut numai de n-ar ploua am să vă prezint și pe soția mea care nu face băi din cauza inimii dar se distrează cu lectura și se ocupă cu corespondența trimite-n fiecare zi ilustrate părinților și unei surori măritată la Gherla scrie frumos am să vă arăt și niște poezii deși dînsa nu vrea să se știe pînă n-are tot volumul gata păcat că nu se îmborsătează mai des apa din bazin clientelă e destulă așa că ar putea domnii aștia să ție mai multă curățenie cum ajung la București am să reclam la ministerul sănătății fiindcă e păcat de reputația băilor de aici unde au început să vie mulți străini chiar de la Karlsbad acum îi zice Karlovi-vary mă duc să fac nițică transpirație îmi pare bine că ne-am mai întilnit și să ne vedem cît de des că aici altă distracție nu e...»

Omul din bazin mi-a mai acordat două

minute de monolog. Am avut, totuși, la un moment dat, o vagă impresie că nu-l mai interesez. Năucit, nu deschisese gura toată vremea, iar cetățeanul care da să iasă acum din apă avea din nou capul retezat al lui Ion Botezătorul și părea că reflectează:

— Imbecilul ăsta putea să spună și el o vorbă-două, că eu n-am venit la băi să-l distrez!...

Se mai întîmplă cînd caloriferele nu sînt reparate la timp.

— Și de cînd m-am mutat la bloc am scăpat de grija lemnelor...

Desen de V. TIMOC

— Căpitane, vîntul a smuls pînza cea mare!
— Bine că s-a dus, că era fabricată de întreprinderea textilă «Bucegi»-Pucioasa!!!

Desen de ADRIAN DRONIC

A L. A N D R I Ţ O I U

A ș c h i i

În tren

— Iertați-mă, dar dumnea-voastră de unde sînteți?

— Eu? Din Caracal.

— Aha!...

— Ce aha?! domnule. Ce aha?!... Personal, n-am răsturnat nici un car.

Constatare

Iarna nopțile cresc, vara scad. Și viceversa.

Buletin medical

Pacientul are insolație, insolență, inadvertență, inhalatie și alte boli grave. Va trebui deci să stea, iarna, la Predeal și, vara, pe litoral.

O fetiță de cinci ani, precoce

— Uite Monica, acum mă-mica te roagă să le spui prietenilor noștri cîte culori cunoști tu!

— Foarte multe.

— Ei, hai să le auzim!

— Bleu-ciel, bleu-petrol, bleu-fer, bleu-jandarm, siclamen, banan, bordo, corai, oliv, muștar și vișină putredă.

— Vedeți? Eu am învățat-o!

Reflexie

De ce să obosec mîncînd prune, cînd într-o sută de grame de țuică bătrînă sînt concentrate cel puțin două kilograme de prune tefere?

Despre o carte nocivă

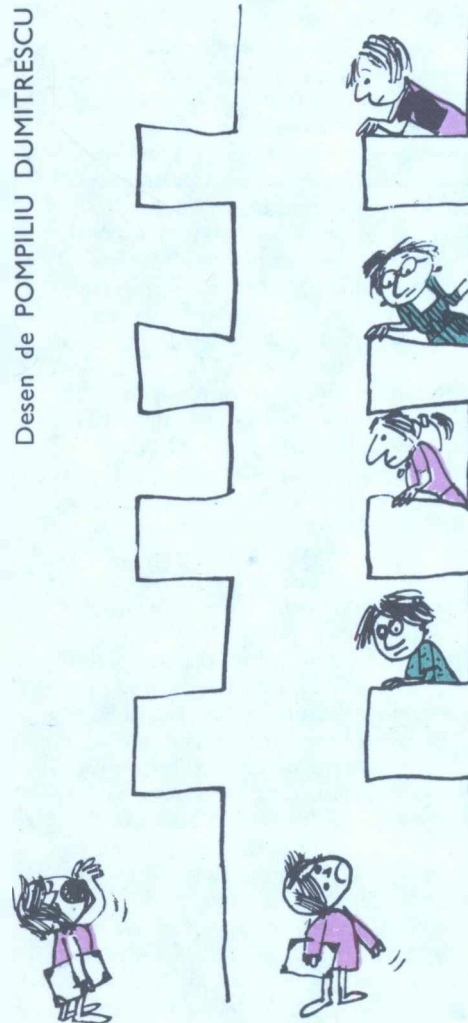
Cartea aceasta este un zîmbet elegant al unor buze ușor întredeschise; atît de ușor încît abia să se observe colții.

Educație

— Tăticule, ce vrea să spună proverbul: «Vara-sanie și iarna căruță»?

— Cum să-ți explice tăticul mai bine? Adică: vara țuică fiartă și iarna bere la gheață...

Desen de POMPIIU DUMITRESCU

— Mamăaaa...!

M E D I A

Toată lumea din jurul meu e convinsă că amica noastră Vicky Țintea e căsătorită admirabil. Sîntem unanimi — și eu nu fac nici odată opinie separată — în a susține că menajul ei cu Ginel e solid, fără fisuri, fără nori, fără umbre — într-un cuvînt: «o dulceață». Părerile sînt divergente în privința cauzelor care fundamentează fericirea din strada Nouă, blocul B, scara C, intrarea D, ap. 123. Unii zic că Vicky e naivă «și azi naivitatea e brățară de aur», alții că e candidă, alții că e inteligentă, alții că e maleabilă, o altă categorie înclină spre adevărul că Vicky e pur și simplu naturală și fără fașoane, «mulțumindu-se și cu nimic, la nevoie...». Cîțiva susțin că Vicky e diplomată și plină de tact, unul sau doi cunoscuți afirmă categoric că Vicky e prin natura ei «o casnică»... Cert este că nimeni nu-l pune în discuție pe Ginel, deși Ginel nu e un zero: nu e un zero, dar nu e nici ceea ce se cheamă o personalitate. Toți sînt de acord că, în casă, personalitatea e Vicky. Eu subscriu. Eu subscriu la această idee profund justă, cu atît mai mult cu cît am fost îndrăgostit de Vicky Țintea acum trei ani. Pentru a duce mărturisirea pînă la capăt, voi adăuga că nu obișnuiesc să mă îndrăgostesc decît de fete cu personalitate.

De ce a luat sfîrșit — un sfîrșit brutal, desigur — amorul nostru, de ce e Ginel în locul meu și nu sînt eu în locul lui, iată o problemă care merită discutată, fără patimă, fără gelozie, fără meschinărie (dacă se poate, vai!). Nu vă voi duce pe drumuri ocolite, nu vreau să vă plictisesc, nu-mi voi pierde timpul și spațiul făcînd portretistică, nu mă voi pierde nici într-un șir spumos de dialoguri scurte care încîntă ochiul oricărui lector demn de acest nume. Mă voi baza pe veacul nostru științific, pe atmosfera lui de matematică superioară și voi spune atît, sperînd că voi fi înțeles: Vicky a făcut media și ne-am despărțit! Vă voi da o informație suplimentară, anume: paralel cu mine, simultan cu mine, de Vicky se îndrăgostise S.F. ale cărui sentimente îi deveniseră cunoscute fetei cu o viteză și o vigoare cel puțin egale cu viteza și vigoarea sentimentelor mele. Acum, în schimbul acestei informații, d-voastră luați un creion în mînă și împărțiți foaia de hîrtie în două: la stînga scrieți «EU», la dreapta «S.F.». Deci:

«EU» 1) Am 32 de ani. 2) Am fost logodit de două ori — de fiecare dată am fost respins de părinți. 3) Din 4 săptămîni ale unei luni, 3 sînt pe teren, trimis de trustul geologic F.L.S.M.P.R.U.F. 4) Fiind plecat foarte des, mi-am lăsat barbă. 5) În cele 7 zile cît stau în București, văd 8—10 filme pe zi, 4—5 piese simbăta și duminica (inclusiv matinee). 6) La expoziții și muzee n-am timp să merg. 7) Nu rid; surid, dar surîsul nu se vede din cauza bărbii și toată lumea mă consideră macabru. 8) Îmi plac frazele lungi, patetice și puternice. 9) I-am spus lui Vicky din prima zi «c-o iubesc și va fi a mea». 10) Știu să găsesc orișice, inclusiv să-mi cos nasturii. 11) Sînt sătul de natură. 12) Genul preferat: romanul-frescă. 13) Îmi plac nopțile de revelion. 14) Cer oamenilor un singur lucru: să nu fie plicticoși. 15) Sînt orfan de mic copil.	«S.F.» 1) 34 de ani. 2) N-a fost logodit, n-a fost căsătorit niciodată. 3) Din 30 de zile ale lunii, 30 stă în București ca proiectant la S.P. 4) Stînd permanent în Capitală, se rade zilnic. 5) Un film pe săptămîină, un spectacol de teatru pe lună (și numai dacă e «modern»). 6) Cunoaște toți pictorii «interesanți» ai Bucureștiului. 7) Ride toată ziua, toată lumea spune că are optimismul epidemic. 8) E sec și exact. 9) I-a spus lui Vicky din prima zi «c-o iubește». 10) Nu aprinde niciodată aragazul, detestă mîncărurile cu sos. 11) Adoră munții în amurg, marea, în răsărit de soare și toate peșterile carpatine. 12) Genul preferat: schița și nuvela. 13) Socotește fiecare zi a săptămîinii «amuzantă». 14) Nu suportă decît oamenii inteligenți. 15) Locuiește cu mama lui, pe care o adoră.

- 16) L-am socotit de la bun început pe S.F. ca pe un rival care trebuie distrus.
 - 17) Nu suport cravatele, toate cămășile mele au guler deschis. Mă dau în vînt după pulovere groase, din lînă cît mai groasă.
 - 18) I-am spus lui Vicky că mi-ar plăcea să am trei copii: doi băieți și o fată.
 - 19) Concediile de vară nu doresc să mi le petrec decît la București: dîmineața la ștrand, seara la o grădină de vară.
 - 20) Am bani depuși la CEC pentru un Fiat 600.
- 16) M-a socotit tot timpul un băiat simpatic.
 - 17) ... (Lăsați locul gol, nu scrieți nimic, nu cunosc detalii; o singură dată l-am văzut cumpărînd de 25 de lei «balene» pentru cămăși, dar nu pot da vreo semnificație amănuntului).
 - 18) I-a spus lui Vicky că-i plac copiii doar de la 5 ani în sus.
 - 19) Nu concepe un concediu ca lumea decît așa: două săptămîni la munte, două săptămîni la mare.
 - 20) Are bani depuși la CEC pentru un Fiat 1100.

Acum, după această operație (în care, recunoașteți, m-am comportat cu deajunsă sinceritate pentru a nu vă apărea orgolios peste limita omenescă, vezi punctele: 2, 8, 11, 12, 16) după această operație, deci, întreb: în ce constă o personalitate în secolul nostru matematic? Propun: o personalitate e un «cap» care reușește să privească extremele cu spirit critic, ajungînd să aplice fericit o medie. E ceea ce a izbutit, într-adevăr, Vicky. Căci, iată cum arată

GINEL

- 1) Are 33 de ani.
- 2) A fost logodit o singură dată cu o studentă care l-a dezamăgit la timp.
- 3) Prin natura muncii sale, ca salariat al întreprinderii în patru litere X.L.V.R., e plecat în jurul Bucureștiului, nu mai departe, o dată la patru zile. Seara, de obicei, e acasă.
- 4) Nu are barbă, se rade la două zile, dar și-a lăsat mustața.
- 5) Merge la cinema numai la «lucruri ușoare» (de ajuns de des, prin urmare), iar la teatru — doar, la comedii, estradă și «Varietățile» televiziunii.
- 6) Evită muzeele, expozițiile îl lasă rece, pictorii nu-l interesează, în schimb e pasionat după filatelie.
- 7) Decent, își duce mîna la gură de cîte ori ride.
- 8) Vorbește nuanțat.

(urmare în pag. 15)

— Cînd a trecut președintele pe aici a spus că grajdul ăsta ar fi o porcărie. Ce zici, la ce se referă, că stăm noi aici sau fiindcă nu l-au reparat?

Desen de H. LERU

A sosit momentul în care, observând că nu mai sînt decît cincisprezece zile pînă la întii ianuarie, toți spunem privind cu nostalgie calendarul: «Ia uite, domnule, cum a zburat și anul ăsta! Parcă ieri ne pregăteam de revelion!» Și, după ce facem această remarcă pe care o repetăm cu aer de mari filozofi în fiecare an începînd exact de la cincisprezece decembrie, oftăm ușor, ridicăm din umeri și mergem mai departe. După aceea încep agitația, goana, telefoanele și întrebările: ce facem de revelion? În fiecare an, în dimineața zilei de unu ianuarie, după ce mă întorc de la revelion, jur pe toți sfinții că la anul o să stau acasă, că n-o să-mi mai pierd noaptea aiurea, că m-am plictisit îngrozitor și că destul m-am ars la toate revelioanele de pînă atunci. Și după un an, timp de cincisprezece zile înainte de Anul Nou, mă dau peste cap și fac tot ce pot ca să mă ard și în anul curent.

Parcă văd cum o să fie și anul acesta. La mine acasă nu fac revelionul pentru că trebuie să invit cel puțin treizeci de prieteni cu

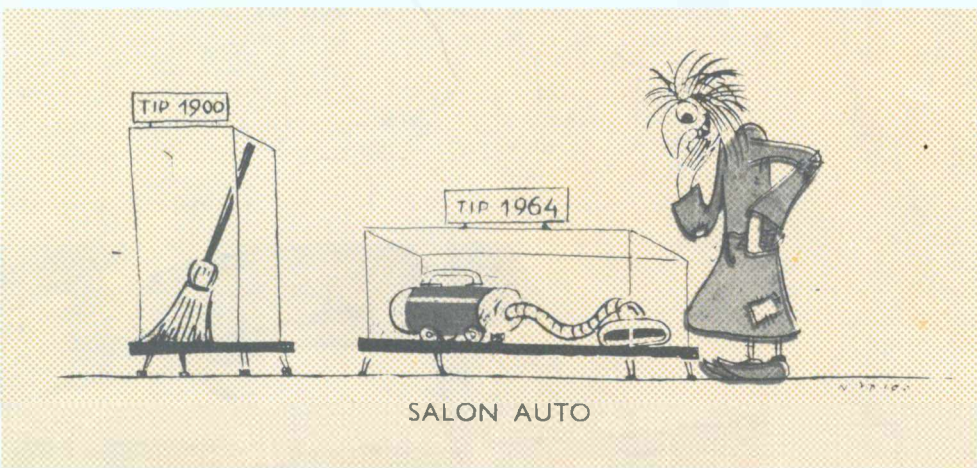
soțiile... și ce sînt în stare să-ți faci din casă într-o noapte treizeci de prieteni cu soțiile nu-ți faci nici un cutremur de gradul nouă, iar după ce pleacă toți, bași mîna în foc că taifunurile care bîntuie în Pacific poartă nume de femei, inspirate de soțiile amicilor tăi. Mai grav este că și cei treizeci de prieteni cu soțiile gîndesc la fel ca mine și toți așteptăm pînă în penultima zi poate, poate, cade vreunul mesa și-și dă casa pradă revelionului. Nu cade însă nici unul deoarece toți sînt arși și, cu două zile înainte, primesc oferta unui amic de a petrece la o familie pe care o cunoaște el, unde voi plăti contribuția respectivă pentru două persoane și unde o să avem radio, televizor, magnetofon și cameră de dans. Urmarea o cunosc. O să mă duc într-o casă străină, la niște oameni pe care nu i-am văzut în viața mea și pe care, după revelion, n-o să-i mai văd. Chiar de la intrare, cînd gazda îmi va deschide ușa o să mă simt un intrus, un fel de tolerat, un vagabond fără casă, fără familie și gomit de prieteni, căci altfel nu se poate

explica de ce tocmai în noaptea de revelion dau buzna la străini. Prietenul meu o să mă prezinte gazdei, eu o să-mi spun numele și o să-mi cer scuze că deranjez, gazda o să-mi spună că nu face nimic și o să-mi arate cuierul pe care să-mi agăț paltonul. Apoi o să mă întrebe dacă m-am șters bine pe tălpile pantofilor fiindcă ea «are persane», eu o să ies din nou afară și o să mai întîrzii pe ștergător cinci minute, apoi o să intru în casă și mă voi așeza la masă.

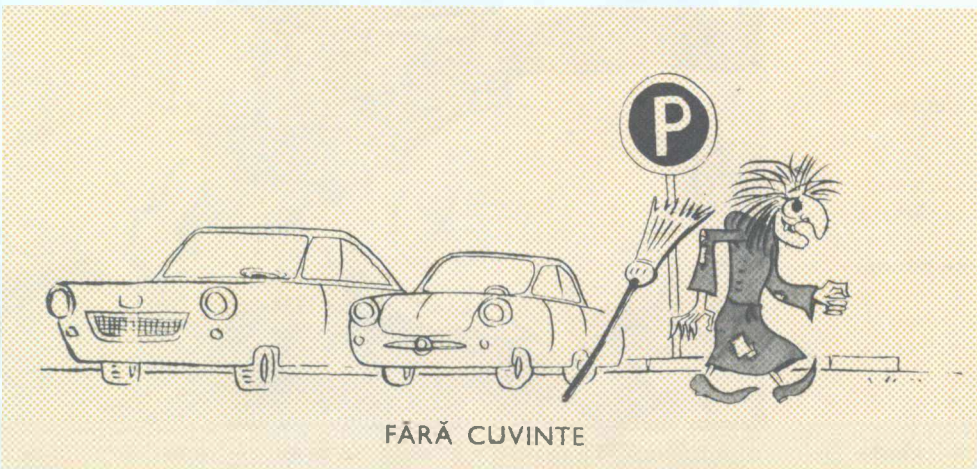
La masă voi număra treizeci de invitați complet necunoscuți, adică pe care nu-i cunosc nici eu și nu se cunosc nici între ei, așa că domnește o tăcere adîncă deoarece fiecare bărbat discută în șoaptă cu nevastă-sa, toți stau țepeni, zîmbesc acru și e o veselie că-ți vine să sari pe fereastră. Pe masă sînt așezate platourile cu gustări, dar din toți cei treizeci de comeseni, unul mai bine crescut ca altul, nimeni nu îndrăznește să întindă mîna și să ia un sandviș ca să-și astîmpere foamea, deși toți au plătit, deși nici unul nu va cere

socoteala, deși printre ei sînt mulți care, atunci cînd se duc la restaurant, fac un scandal monstru și cer condiția dacă, din cinci chifle, patru sînt de azi și una e de ieri. În sfîrșit, după vreo jumătate de oră, apar încă vreo trei perechi, prieteni ai casei, care fac puțină gălăgie, se așază la masă și, fiind mai intimi cu gazda, dau drumul la niște bancuri ultra-întrebuințate în asemenea ocazii, axate pe «unde-i curcanul?», «cîtă apă ai pus în vin?», «ai învățat să gătești pe spinarea noastră», «purcelul ăsta a avut un tată berbec» și altele asemănătoare, care se spun la revelion de sute de ani sau cel puțin de cînd s-a inventat revelionul.

Amicii casei rîd în hohote, tachinînd într-una gazda, dar noi ceilalți, noi tolerații, vagabonzii, nu îndrăznim decît să zîmbim ușor deoarece nu-ți poți permite să rizi de un om care, deși nu-l cunoști, te-a primit în casa lui, te-a așezat la masa lui și ți-a făcut și de mîncare. În sfîrșit, intimitii gazdei încep să mîncească și abia atunci îndrăznesc și eu să gust

SALON AUTO

FĂRĂ CUVINTE

Aplauze la scenă deschisă

Mai zilele trecute, la teatru,
Către sfîrșitul piesei (actul IV),
Maestrul recita-n extaz, cu brio,
Un monolog din scena de adio.
Iar sala, ca o singură făptură,
Îl urmărea cu sufletul la gură.

Din tot parterul, doar în fața mea,
Duduia Mimi se cam plictisea
Și învîrtindu-și leneș ochii grei
Strimba din nas către amica ei.

Atunci intră în scenă, cu o tavă
Frumosul figurant Dănuț Potcoavă.
Lăsă un plic, apoi, ca la un semn,
O șterse-n grabă, blond, distins și demn.

... Și-așa fu de-ajuns: ca-ntr-un delir,
Aplaudă Mimi minute-n șir.
Cu pasiune, rîvnă și temeii
(Dănuț e frățiorul dumneaei)
Lăsîndu-se de-acest exemplu prinși,
Se mai găsiră șase-șapte inși
Ce nu-și ținură mîinile prea calme
Că doar de aia are omul palme...
În van maestrul reînnoadă miezul
Că scenei i-au stricat tot chichirezul.

Iar Mimi gîngurește încîntată
:Ah ce talent, ia uite, ce cravată,
Ce siluetă fină, ce picior!
Se vede-ntrînsul stofa de actor.
Elastic, plin de farmec și cochet
Ce bine-ar fi în rolul lui Hamlet!»

VICTOR BORCEA

Desene de N. ARION

O S A F I E...

de ici de colo, fin, cite puțin, apucând cite un sandviș cu vârful degetelor și mestecând atit de elegant de parcă n-aș mesteca nimic. La orele douăzeci și patru se stinge lumina; din beznă se aude gluma milenară: «Mă, nu-mi săruta nevasta!», glumă emisă tot de un prieten al casei. Apoi lumina se aprinde și deasupra mesei încep să circule platourile cu bucate de la unul la altul, de la un capăt la celălalt, platouri din care eu mă servesc ca o vrabie deoarece gazda stă în picioare, vede tot și nu vreau să-i las o impresie de om prost crescut.

La ora două, când începe dansul, eu dansez cu nevasta, dar nu avem putere să dansăm, pentru că întem amindoi flămânzi, așa că, după primul dans, cădem pe două scaune și moțaim pînă la patru, ea în rochie de lamé pentru care m-a uscat trei luni înainte de revelion, eu cu pantofii negri scoși în ultima clipă cu scandal de la cooperativă, pantofi care îmi mănincă zilele și-mi omoară picioa-

rele deoarece nu mi i-a nimerit.

La ora cinci o ștergem fără să spunem bună ziua la nimeni, mai ales că nici nu prea mai avem cui pentru că unii au adormit pe diverse canapele, paturi și fotolii, vreo două, trei perechi dansează lipite, iar gazda doarme de mult prin vecini ca să fie odihnită a doua zi, cînd va petrece într-adevăr cu familia.

Cînd ajungem acasă, jur ca de obicei că la anul nu mai fac, soția spune «dar asta-i tradiția, dragă», iar eu izbucnesc urlînd că nicăieri tradiția nu spune că trebuie să dormi o noapte pe an în casă străină, în loc să dormi în patul tău.

Și totuși, așa va fi și anul acesta. Un prieten mi-a și propus un revelion care, spune el, o să fie fantastic.

Aștept doar să-mi comunice adresa.

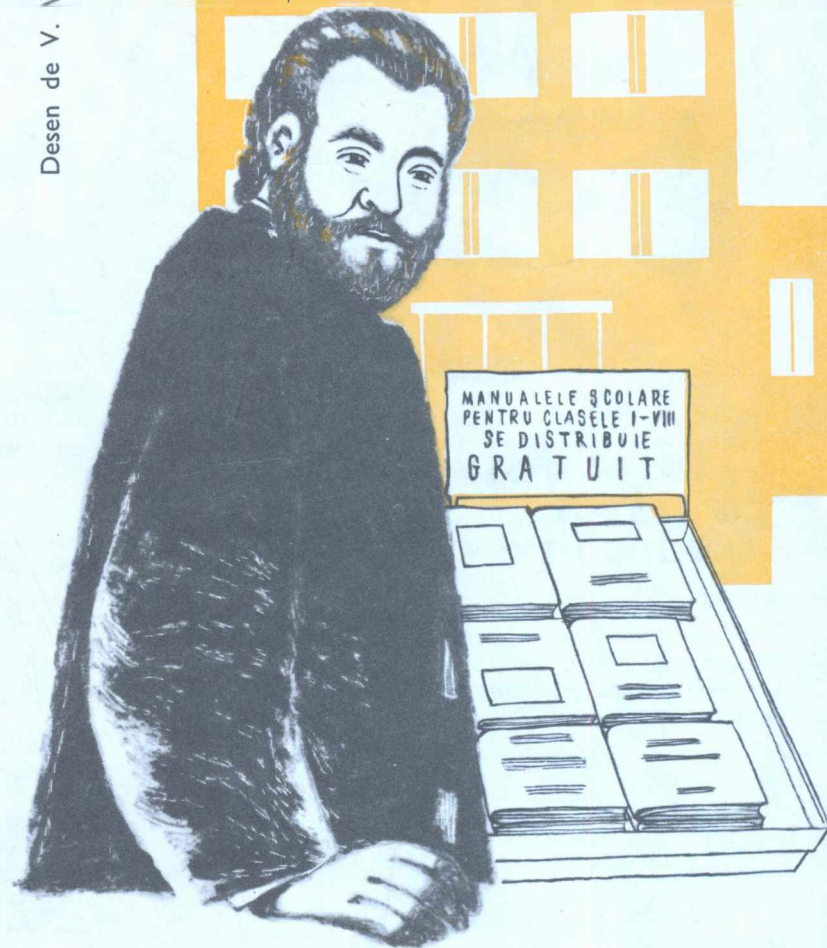
Că doar n-o să stau acasă tocmai de revelion.

SADI RUDEANU

Desen de V. VASILIU

ȘCOALA MEDIE

LA A 75-a COMEMORARE A LUI ION CREANGĂ

ION CREANGĂ: — Cu școli înalte, ceasloave gratuite, ce «Amintiri din copilărie» aș mai scrie...

Stenograma

unor discuții care puteau sau urmau să aibă loc în orașele Pucioasa și Tîrgoviște. Începem cu Tîrgoviște; așezare geografică: pe mîna dreaptă cum cobori din tren venind dinspre București cu acceleratul de 12 și zece. Populația orașului este o aglomerare de bărbați, femei și copii. E ora prînzului. Intru la ospătăria denumită, din motive necunoscute, «Ciocîrlia».

Ospătarul: Cu ce vă servim?

Eu: Cu o listă...

El (ospătarul): Vă referiți cumva la lista cîștigătorilor de autoturisme?

Eu: Nu! La lista de mîncare.

El: Așa? Și pentru ce vă trebuie o listă d-asta?

Eu: Să mîncînc.

El: Păi, nu-i comestibilă... Zău!

Eu: Dar nu mîncînc lista, vreau numai să-mi aleg felurile de mîncare.

El: E-n regulă.

Eu: Atunci, dă-mi lista.

El: Listă n-avem. Ne-am dezobîșnuit de obiceiul ăsta.

Eu: Și cînd vrea cineva să ia masa, ce face?

El: Nu-i voie să ia masa, că mesele sînt trecute în inventar... Vă aduc însă imediat ceva de mîncare... (pauză scurtă; ospă-

tarul vine cu tava). Serviți ciorba asta de perișoare, niște chiftele marinate și compot de caise...

Eu: Perișoarele sînt cam mici...

El: Mici, dar simpatice...

Eu (gust din chiftele): Chiftelele au prea multă piine și sosul marinat e foarte slab

El: Așa-i felul lui. Știți, unul e mai slab, altul mai gras... Ca omul.

Eu: Sosul nu e om.

El: Atunci gustați din compot.

Eu (gust): Nu-i dulce deloc.

El: Tot ca omul; unu-i acru, altul dulce... Asta e în funcție de cum se naște fiecare.

Eu: Și mîncărurile astea de ce s-au născut așa?

El: Probabil ereditatea...

Eu: Eu cred că din cauza celor de la bucătărie. Nu respectă rețetarele și din cauza asta calitatea preparatelor nu e la înălțimea... zborului Ciocîrliei așa cum se numește ospătăria dv.

El: Știți, n-am botezat-o eu... Mai luați un compot?

Eu: Nu. Iau un tren.

El: Tren în aspic, pardon, vreau să zic, tren nu preparăm. Încercați la gară...

...ÎN ORAȘUL PUCIOASA
La restaurantul «Vulcan».

Eu: Tovarășe ospătar, dă-mi te rog o vrăbioară...

El: Cu plăcere... Apropo, îmi face impresia că sînteți un om sincer.

Eu: Mă rog...

El: D-aia, v-aș ruga să-mi răspundeți sincer, nu v-am servit eu joia trecută un ostropel?

Eu: Nu.

El: Păcat!... Vă aduc vrăbioara (se duce și vine cu friptura).

Eu (mîncînc).

El (mă privește): Vă place?

Eu: Da.

El: Dar sparanghelul pe care vi l-am servit în ziua de 15, v-a plăcut?

Eu: Nu mi-ai servit nici un sparanghel în ziua de 15.

El: Nici în 16?

Eu: Nici... Fă-mi te rog nota de plată.

El (o face): Să vă fie de bine!

Eu: Mulțumesc (plătesc și dau să plec).

El: Apropo, după conopida în pesmet, pe care v-am servit-o simbătă, v-ați simțit mai refrișat?

Eu: Tovarășe, acum vin pentru prima dată în Pucioasa.

El: Atunci, d-aia nu știți... Poftiți hîrtie și creion.

Eu: Pentru ce?

El: Declarație. Scrieți că astăzi ați consumat o vrăbioară la restaurantul «Vulcan», semnați și puneți data.

Eu: Pentru ce toate astea? La ce-ți folosesc?

El: Nu mie, ci bucătarului.

Eu: Colecționează declarații de felul ăsta?

El: Nu, bietul... I s-a făcut un control și l-au găsit cu mîncărurile neînregistrate zilnic. Așa că noi încercăm acum să-i dăm cite o... declarație de ajutor de la consumatori... Apropo, sînteți convins că n-ați servit joia trecută un ostropel?

Eu: Convins.

El: Sincer?

Eu: Absolut sincer!

El: Păcat... Are să fie imposibil să reconstituim ce-au mîncat consumatorii noștri în ultimele luni...

Eu: Era mai simplu dacă cei de la bucătărie înregistrau zilnic mîncărurile preparate. Neînregistrarea presupune intenția de sustragere... Și apropo, T.A.P.L.-ul Tîrgoviște ce zice de situația de aici?... Să știi că nici la ospătăria «Ciocîrlia» din Tîrgoviște nu merg treburile bine... Am constatat că în unitățile acestui T.A.P.L. lucrează cadre tinere care ar trebui îndrumate.

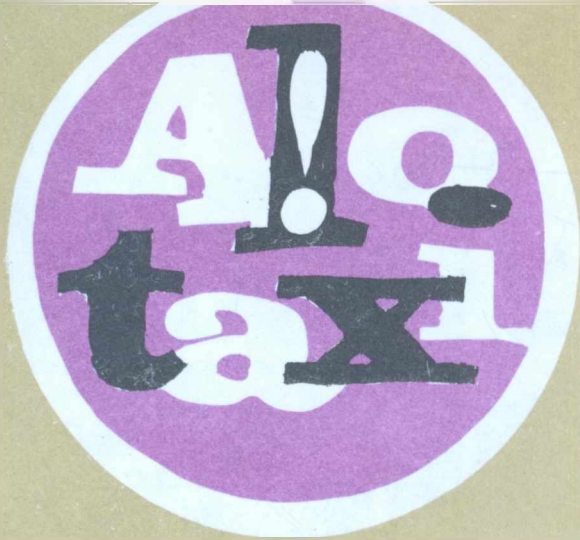
El: De cine?

Eu: De T.A.P.L.

El: Foarte bine, dar de ce-mi spuneți mie toate astea? Eu mă numesc Popescu, nu Teapele!

Eu: Păi, bat și eu șaua ca să priceapă... T.A.P.L.-ul din Tîrgoviște.

VASILE RĂDULESCU

**RAID, ÎN COLABORARE
CU ZIARUL
„MUNCITORUL I.T.B.”**

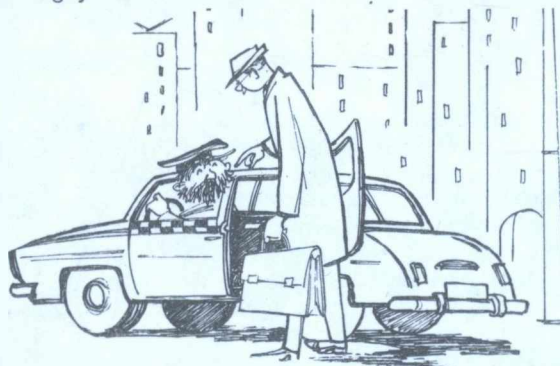
Șoferul Ion Mariniță de pe taxiul nr. 9042-B a cerut unui călător de trei ori valoarea cursei, susținând că aparatul arată kilometrii parcurși, care se înmulțesc cu 3.

— Stau și nu mă dumiresc cum ai putut să înmulțești valoarea cursei cu 3!...
— Nu-i mare filozofie dacă cunoști... tabla înmulțirii!

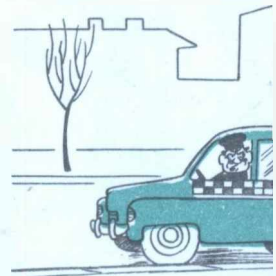
DESENE DE: AL. CLENCIU, A. POCH, IOSIF TEODORESCU, FRED GHENĂDESCU, T. PALL, V. VASILIU, OVIDIU OPRESCU

Șoferul Florea Ghica de pe taximetrul nr. 9114-B umblă neras și are o ținută vestimentară neglijentă.

— Unde să vă duc?
— Întii la frizerie să dai jos barba!!!

Șoferul Gh. Pișcule 9289-B vorbește urît

— Îndepărtează cu cursa!

Șoferul Constantin Iacob de pe taximetrul cu nr. 9032-B a restituit o valiză cu 40 000 lei, aparținând unui pasager care o uitase în mașină

FĂRĂ CUVINTE

Taximetrul nr. 915 garajul GETAX a răn din cauză că mecani o revizie superficială

— Ține-te după vizită» de Ilie Burc

Întrucît șoferul Ștefan Ionescu de pe taximetrul nr. 10246-B, se duce acasă în orele de program cu mașina, el nu-și realizează niciodată planul.

— În loc să faci planul de casă, dumneata faci planul... de-acasă!

Șoferii Stere Mincu taximetrul nr. 9238-B defectă pînă ce motor

— Ce se leagă de merge perfect!

A dunate pe nere

Între femei

— Cît ai da, dragă Lizico, să ai un păr frumos ca al meu?
— Dar tu cît ai dat?

La băi

— Este adevărat că aerul de aici pune oamenii pe picioare?
— Posibil. Eu cînd am apărut prima dată aici, nici nu puteam să umblu.
— Și ați venit de mult?
— Eu sînt născut aici.

Metamorfoză

— Cine e blondă cu care te-am văzut la cinema?
— E bruneta pe care am cunoscut-o astă-vară la mare!

Soluția

Anunț într-o cafenea:
«Dacă obișnuți să scuturați scrumul de țigară în ceașca de cafea, spuneți-i ospătarului din timp: să vă aducă cafeaua într-o scrumieră».

Pe teren

— Îmi pare rău că în orașul acesta nu găsesc un restaurant.
— Există unul, dar dacă mincați acolo o să vă pară și mai rău că l-ați găsit.

Ținere de minte

— Am o ținere de minte teribilă! — spunea deunăzi cineva Țin minte ani în șir numele per-

soanelor și fizionomia lor numai că uit foarte repede fizionomii aparține fiecărui

Între soți

— Nu sînt de acord cu țitul fetei noastre. Să mai poate găsește un bărbat tătăi.
— Ce să aștepte? Eu așteptat cînd am fost ca

de pe taximetrul nr. 107XK.
gerilor.

! : mă duc să plătesc

Unsprezece șoferi de pe taximetrele «Warszawa» au primit câte un ceas de mână din partea uzinei producătoare pentru deosebita întreținere a mașinii.

LA PREDAREA SCHIMBULUI

— Merge mașina?
— Ceas!

ieșit din revizie de la în aceeași zi în pană Ilie Burcuși i-a făcut

Asta-i mașină «re-

Șoferul Ion Ghica de pe taximetrul nr. 10265-B a purtat pe un pasager din provincie prin toată Capitala, întrucât lua pe parcurs și alți călători.

PASAGERUL: — Dumneata ești de la O.N.T.?
ȘOFERUL: — De ce?
PASAGERUL: — Văd că faci «Turul Capitalei!»

șoferul Petriciu de pe circulat cu mașina căzut pe punte.

Aparatul de taxat

Șoferul Victor Horvat de pe taximetrul 9239-B a tamponat atât de grav mașina încât nu mai poate fi reparată.

— Regret, dar nu pot face nimic pentru dumneata!... Încearcă puțin mai sus. Se repară... acordeoane!

P E B A Z Ă D E A N G A J A M E N T

Cînd au aflat cei din Petroșani că în orașul lor se va construi o casă de cultură spațioasă, elegantă și încărcată cu tuburi fluorescente, bucuria a fost atât de mare încît în cinstea viitorului edificiu unii s-au și grăbit să ciocnească câteva halbe de bere. După această bucurie, manifestată, în clinchet de sticlărie, a urmat curînd încă una. Au văzut localnicii cum într-o dimineață, asta era în '62, echipe de meșteri, muncitori și tehnicieni ai Trustului regional de construcții Hunedoara s-au pus pe lucru. Și casa de cultură a început să capete treptat forme din ce în ce mai concrete pînă ce a ajuns să arate ca o clădire căreia îi mai trebuie niscaiva finisări, ajustări, retușări, vopsele și șurubele ca să poată fi dată în folosință. Numai că n-a ajuns niciodată în stadiul acesta. Și asta nu pentru că s-ar fi întîmplat ceva deosebit, vreo vijelie, vreo ceață deasă sau vreun frig care să turtească mercurul din termometru. Nu! Ci pentru că tereceliștii, văzînd că imobilul se apropie... de acoperiș, și-au zis că pot s-o lase mai domol, mai cu încetinitorul. Azi așa, mîine la fel, poimîine cam tot așa, pentru ca în zilele următoare casa de cultură, în loc să devină un edificiu în toată regula, a rămas în continuare un fel de imobil care nu este nici terminat, dar nici abia început. Cum s-ar zice, nici înaoace, nici încolo, nici în jos, nici în sus. Văzînd aceasta, unii dintre localnici s-au dus să se intereseze la sfat care-i cauza. Acolo s-au lămurit buștean! Casa de cultură, li s-a zis, o să fie gata, fraților, că doar sfatul impulsionează trustul de construcții cu regularitate. Aproape în fiecare an o dată... Așadar să fim înțeleși: la mijloc nu-i vorba de vreo neglijență a sfatului, au menționat, în cor legănat, gazdele. Doar s-au luat angajamente la nivelul «Regiunii». Drept care, petroșenii care veniseră la sfat au plecat la trust. Aici, după ce au făcut cunoscut motivul vizitei, au fost supuși unui puternic jet de vorbărie goală din care s-au putut totuși desprinde unele precizări și anume că lăcașurile de cultură au o mare importanță în viața unui oraș. Bun! Ce frumos, majestuos și armonios va arăta casa de cultură din Petroșani! Cînd va fi gata!... Apoi brusc s-a tăcut! Se făcuse ora prînzului și vorbitorii au dispărut.

Edificați, oamenii au luat drumul către șantierul casei de cultură. Să se lămurească la fața locului, că la sfat și la trust au aflat doar cum se vorbește fără să spui nimic și cum se spune ceva cînd nu ai ce spune.

Pe șantier, activitatea era parcă sub stare de semi-narcoză. Ici-colo unul care ciocănea, ceva pe undeva. Atunci grupul de «vizitatori» a intrat în discuție cu unul care tocmai ieșea pe poartă. După țigări!... De la el a aflat fără ocolișuri că aspectul amorțit al șantierului se datorește numărului foarte restrîns de oameni repartizați să lucreze aici, că o serie de materiale destinate casei de cultură au fost folosite pe alte șantiere, că treburile înaintează cu viteza unui melc reumatic și că de aceea nimeni nu știe cînd o să fie terminată definitiv clădirea...

Așa stînd lucrurile e clar că în construcția acestei case de cultură, trustul face o mare eroare: în loc s-o înalțe, o lungeste!...

insuflate

de VICTOR PIȚIGOI

Visuri

— Ehei, cîți holtei visează o soție cumsecade!
— Ehei, și cîți soți!

În culise

— Nimic nu-i mai neplăcut decît să vezi cum intră spectatorii după ce a început piesa.
— Ba este și mai neplăcut să vezi cum pleacă spectatorii înainte de a se fi terminat piesa.

Reclamă

Undeva, în Occident, un puști vinde ziare și strigă:

— Marea lovitură! O mie de victime înșelate! Marea lovitură!
Cineva cumpără un ziar, îl frunzărește și spune:

— Nu văd nici o lovitură...
Dar puștiul a și plecat mai departe, strigînd:
— Marea lovitură! O mie una victime înșelate! Marea lovitură!

SCRIPTELE LUI ȘI SCRIPTELE EI

Sorbeam, enervat, al treilea stacan cu cafea neagră în infierbîntata așteptare a inspirației. Dar ea, îndărătnică, refuza să se arate, de parcă permisul de intrare în biroul meu trebuia să i-l elibereze vreun critic literar.

Simpla cafea neagră întirzia așadar să-și arate roadele literare. Am încercat cu Nes. Nimic. Parcă aș fi băut lapte bătut. Și tocmai în clipa în care urcam spre punctul maxim al graficului disperării, cioc, cioc, cioc, bate cineva în ușă. Doamne! O fi muza!... Intră! Pofitim! În prag apărură o muză cu mustăți negre. Ce-are a face? Să fie și cu mustăți! În definitiv nu există un stas al muzelor.

În câteva minute am aflat totul despre ea. Adică despre el, fiindcă era o muză de gen masculin. Costică, așa-i zicea muzei mele. L-am poftit să ia loc. Venea hăt de departe, din raionul Tîrgoviște. De aceea era obosit. Venise cu nevastă-sa. De aceea era și cătrănit. Și-a aprins un «Mărășești», a tras în ciudat două fumuri, a strivit țigara cu năduf în scrumieră (observați, vă rog, ce notații subtile și caracterologice am reținut! Clar, mi-am regăsit inspirația) apoi vorbi:

— Tovarășe ziarist, eu muncesc la G.A.C. «Viața Nouă» în comuna Bucșani. Fac parte din conducerea Gospodăriei.

— Bravo!

— N-aveți pentru ce. M-am însurat de curînd. Acu' o lună.

— Felicitările mele!

— N-aveți pentru ce! Ieri am dat divorț...

— Și la sat vă ocupați cu din astea?

— Păi cum? Adică noi nu avem dreptul să ținem pasul cu ultimele noutăți ale civilizației?...

— Mă rog! Și care e motivul? Leneșă? Nu iese la cîmp? Cu aratul cum stați? Poate scriu ceva pe linia asta.

— Cu însămintările stau bine. Cu muieră stau prost. E bătrînă.

— Ce? Glumești?... Maică-mea, dacă e bătrînă, a gonit-o tata din casă?...

— Da, dar eu nu-i sînt tată, îi sînt bărbat.

Eu am 35 și dumneaei are 46.

— Dar ți-e nevastă, de ce-i spui «dumneaei»?

— Eu respect bătrînețile. Dar nevastă pofteam una tînără. Pe asta, miine, poi-miine, trebuie s-o înscriu la casa de ajutor reciproc a pensionarilor.

— Măi omule, și-atunci de ce-ai mai luat-o?

— Păi... cînd am cerut-o avea 32!

— Va să zică, i-ai dat tîrcoale 14 ani!... S-a lăsat greu.

— Ba s-a lăsat ușor de tot. N-am terminat bine de spus «Frusino, te vreau» și ea mi-a și răspuns: «Ia-mă Costică și să mă porți sănătos». De luat am luat-o, dar s-o poate altul, tovarășe, că-i încărcată de ani și eu nu-i pot duce, sînt plăpînd... Mai e și plastografă, tovarășe ziarist. Am aflat eu. Plastografă, aia e!... M-a dus cu niște acte false. De-ale soră-sii. Aceea da, are 32. O iau pe soră-sa, dacă vrea să rămîn tot în familia ei!

Am simțit că mă trec nădușelile și că inspirația mă învăluie ca un cearșaf rece! Un asemenea caz n-am mai pomenit!

— Mai clar dacă se poate!

— Clar: Are 46 și mie mi-a arătat niște scripte în care era trecut 32. Ce facem, tovarășe? Că eu cu diferența asta de 14 ani nu rămîn în casă nici mort. Eu fără scăzămînt n-o iau! Asta-i escrocherie curată! Una-n scripte, alta afară?... Păi la noi, în Gospodărie, să se întîmple asemenea nereguli, ne dăm peste cap!...

— Divorțează, balmăgesc eu. Și pînă atunci eu mai comand trei stacane cu cafea tare! Asemenea caz!...

— Păi aș divorța eu, dar nu-mi dă răscoapta dezlegare. Zice că însurat e bun însurat! Mortul de la groapă nu se mai întoarce! Dar nici eu să rămîn cu mortul nu e socoteală! Să știu de bine că mă duc la groapă! Vorbiți și dumneavoastră cu respectabila. Dumneavoastră, ziaristii, suferiți de darul convingerii. Poate reușiți să mi-o scoateți din casă!... E aici, pe sală.

Am poftit-o în birou. Am ascultat-o.

Am încercat să trec la concluzii, dar ea a revenit la diverse:

— Tovarășe ziarist, nu mă despart de el. Îl iubesc. Ce însemnătate prezintă 14 ani mai mult sau mai puțin?...

— Mai puțin primesc, dar mai mult, nici în ruptul capului! sări Costică. Ai umblat în scripte! Știi dumneata ce înseamnă asta? Una să fie scris în hîrtii, și alta să fie în realitate?... Escrocherie!

— Zău? sări femeia. Păi aici voiam să ajung! Dacă te arăți atît de cinstit cu scriptele mele, de ce 'mneata și ceilalți din conducerea Gospodăriei nu v-ați arătat la fel și cu scriptele colectivei?... Hai?

— Nu pricep! intervin eu.

— Nici nu trebuie să pricepi, tovarășe ziarist, sări iute Costică. Aceea e altă mîncare de pește.

— Ba nu-i deloc mîncare de pește, e mîncare de vacă! Păi știi, tovarășe ziarist, ce-au făcut 'mnealor?...

— Măi nevastă, eu zic să ne-mpăcăm! Mai mult 14 ani, mai puțin 14 ani, nu contează. Iubirea e totul!

— Las' că ne iubim după ce vorbesc. Care va să zică, dumnealor, ce credeți c-au născocit? Citiți evidențele! Citiți ce-au scris! Că Gospodăria posedă 62 de vacuțe! Și în realitate, colectiva are 126 de vaci!...

— Hai, măi nevastă, să plecăm! Ce-l interesează pe tovarășul ziarist scriptele noastre?

— Aha, îl interesau numai scriptele mele?

— O neatenție acolo...

— Neatenție, hai? Eu dacă mi-am greșit scriptele cu 14 ani, e escrocherie! Voi dacă ați greșit scriptele cu 64 de vaci e neatenție!... De ce nu te-ai revoltat la vaci, Costică, și te-ai tulburat numai la nevastă?... Costică!

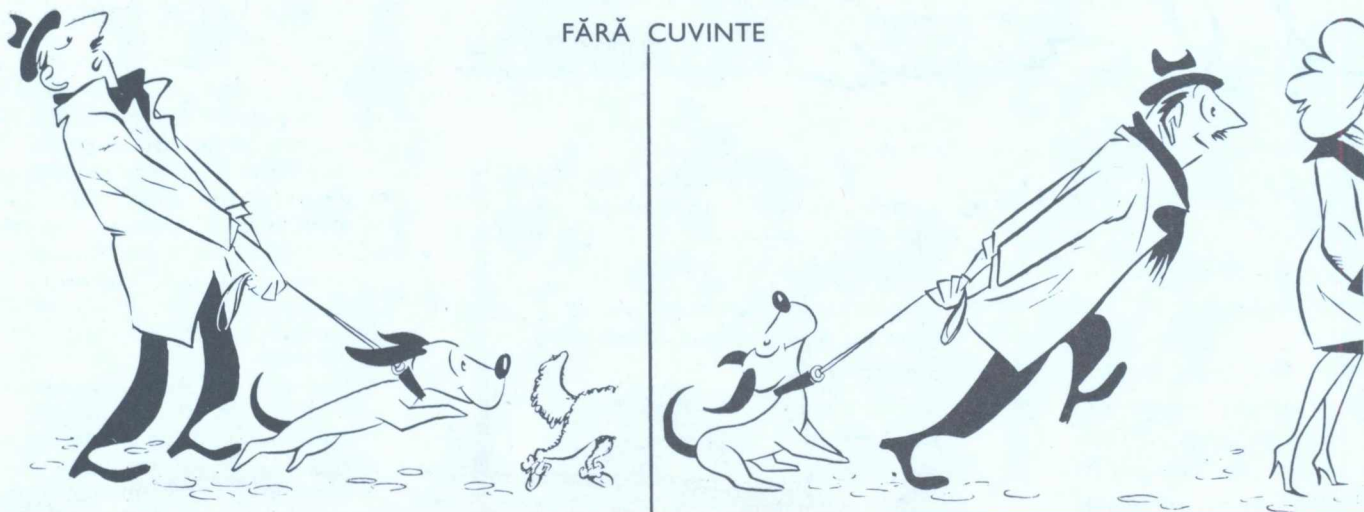
— Vaca e una și...

— Ba nevasta e una! Vacile-s mai multe! Așa că, tovarășe ziarist, despre treaba asta să scrii. Cu vacile. Despre mine să nu pomeniști nimic. Nici măcar nu sînt muieră lui. Nici măcar nu ne cunoaștem. Dar te plîngeai matală, tovarășe ziarist, că ți-a cam secăt inspirația. Și ce ne-am gîndit? Hai să-l ajutăm noi. Trei pagini numai despre vaci nu e treabă ușoară să așterni. Dar dacă mai strecori acolo o nevastă, un bărbat și-un divorț, specialitatea dumitale, acoperi hîrțile repede de tot. Este?

— Ba bine că nu...

L. AVIAN

FĂRĂ CUVINTE

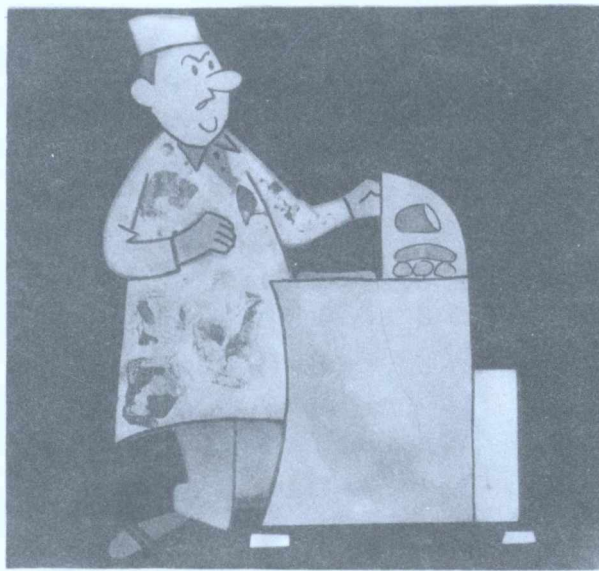

Desen de RIK AUERBACH

DIN
EXPOZIȚIA
CARICATURIS-
TULUI
ADRIAN
DRAGOMIRESCU
„DESENUL
SATIRIC
ÎN SLUJBA
EDUCAȚIEI
SANITARE“

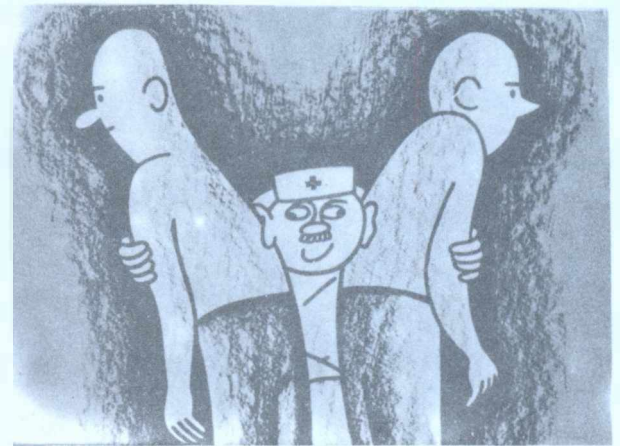
«Sandviș»

«În ce HAL-at e!...»

...tu te spală
omeneste

Consultație superficială

-66 !!!

Împăcare

Musca spune despre-albine
Cum că n-ar lucra chiar bine
Trîntorii scoțînd afară,
De la miere, de la ceară,
Mai ales că n-au nici ac
Și deci nici un rău nu fac.
Pentr-un trai «de bunăstare»
N-ar strica «o împăcare»
Între trîntorii sătui
Și albine lucrătoare.

Musca «împăcare» cere
Fiindcă ea nu face miere.

ION MARINESCU
com. Boșorod — reg. Hunedoara

Minuta de acum... 3 ani!

Asociația sportivă «Locomotiva» din Fetești avea un club de toată frumusețea. Încîntat, Vanghele Ene, directorul clubului, spunea cu glas de crainic:

— Ehe!... S-au cheltuit ele vreo 20 000 de lei, dar zău că merită! Aici au loc acum întreceri sportive de sală și manifestații cultural-artistice pentru salariații C.F.R. Cred că ar mai trebui...

— Să treceți miine-dimineață pe la U.R.C.C. Fetești! îl întrerupe un bărbătel între două-trei vîrste. Ca să încheiați minuta...

— Ce minută? Care minută? face Vanghele mirat.

— Minuta, adică înțelegerea că ne... împrumutați sala pentru trei luni! Pentru depozitarea unor mărfuri.

— Cum, spuse Vanghele cu glasul stins, vreți să faceți aici un depozit?

— Da! răspunse apăsător delegatul U.R.C.C.-ului. Un depozit provizoriu.

Iată de ce, în prima zi de joi după semnarea minutei respective, mai mulți tineri ceferiști, cînd veniră la club pentru a se bucura de «Joaia tineretului», fură întîmpinați de unul care le-a spus scurt:

— Aici nu mai e club! E... depozit pentru mărfuri! De toate categoriile! O frumusețe! Și le-am aranjat în așa fel încît sala parcă ar fi fost depozit din naștere!

«Minuta» pentru trei luni a fost semnată acum... trei ani! Și astăzi, după trei ani de așteptări zadarnice, Comitetul Sindicatului salariaților de la Depoul C.F.R. Fetești nu poate reintra în posesia clubului său, deși U.R.C.C.-ul mai are 4 (patru) depozite care nu sînt complet ocupate cu mărfuri.

Așa se face că materialul sportiv al clubului zace acum împrăștiat pe la școala medie, pe scena de vară a clubului, iar o masă de tenis a fost aruncată într-o pivniță, unde, în fiecare noapte, joacă șoarecii pe ea că nu-i pisica acasă!

În ultima clipă aflăm că Uniunea cooperativei ar fi dispusă să restituie ceferiștilor clubul, dar nu găesc... minuta!

Păi s-o caute bine! Să umble după ea! Că doar se știe că... minutele nu stau în loc!...

VALERIU FILIMON

Țările Comunității Europene nu reușesc să descopere unitatea politică a Europei Occidentale.

— D-le Columb, nu reușim să descoperim Europa Occidentală...

Desen de
CIK DAMADIAN

* O MIE SI UNA DE NOPTI * GOALE *

De când mă știu — și mă știu de mult — nu m-am pomenit niciodată în conflict cu noaptea. Firește, relațiile noastre n-au fost totuși chiar atât de strânse încât să fi putut spune ce spunea Ibsen, solitarul:

*De-oi făuri vreodată vreo operă măreață,
Voi făuri-o-n umbra și pacea-adîncă-a nopții.*

Totuși, iubesc noaptea. Și nu e lucru de rușine. Fiindcă atracția specială pentru noapte o împărtășesc cu toți poeții — și, de bună seamă, cu toți îndrăgostiții lunei.

Un singur lucru mă jenează: că noaptea place și tilharilor de drumul mare. Tilharilor și... unora dintre producătorii de filme occidentale.

Tocmai din pricina acestora din urmă — oamenii de atacări dibaci care se pricep să exploateze anume slăbiciuni și căroră noaptea, le este profitabilă — din pricina lor, zic, mi-a devenit suspectă, dacă nu odioasă, fireasca înclinație sentimentală pentru noapte.

Cum asta?

Mai întâi a început să ruleze — la Roma, la Tokio, la New York, la Londra, la Paris — un film grozav cu titlul: *Lume de noapte*. Foarte bine. Există într-adevăr în lume — în lumea profiturilor grase și veroase — o lume de noapte: a înșilor îmbuibăți care, din pricina huzurului, sînt roși de plictis și care caută noaptea ca să și-l înecă într-însa și-și pierd nopțile într-o ațîțare a simțurilor tocite de prea multă întrebuițare. Ei bine, asemenea ipochimeni depravați și atare nopți nu strică a fi luate la refec într-un film bine conceput. Aș! După chiar relatările presei occidentale, se vede că filmul cu pricina nu urmărește altceva decît și mai marea ațîțare a simțurilor și preamărirea nopților pierdute. Însă treaba a mers de minune, acolo, la ei. Atît de strașnic, încît imediat a apărut alt film de aceeași teapă: *Femeile nopții*, urmat de un al treilea: *Nopti dulci*. Și de-aici înainte să te ții! Fantezia frenetică a producătorilor de filme noptatice s-a întrecut pe sine. S-au succedat vertiginos: *Parisul noaptea*, *America noaptea*, *Europa noaptea*, *Tropicul noaptea*. Sublimul a fost atins de *90 de nopți în jurul lumii*. Vorba veche: mai tare ca Tarzan.

În sfîrșit, au apărut pe ecran și *Noptile goale*.

Stau și cuget: dacă un film se cheamă «Noptile goate», iar altul «Femeile nopții», ce putere ar fi în stare să ne împiedice a zice altui film pur și simplu «Femeile goale ale nopții»?

Pardon! Nu ne împiedică nimic! Și iar să te ții! Mai întâi a fost filmul *Sexy sub neon*. Casa a fost umplută berechet. De aceea, imediat și-a făcut apariția filmul *Sexy sub neon bis*. Și astfel, îmbinarea nopților cu sexul a năpustit cinematografele, acolo, la ei. Ascultați

cîteva titluri să te lingi pe buze: *Africa sexy noaptea*, *Nopti și femei interzise*, *Sexy-nebunii în noapte*, *Lumea nebună sub neon*, *Lumea sexy a nopții*, *Sexy interzis*, *Sexy în lume...*

Înțelege fiecare că, așa cum noaptea nu mă inspăimîntă, nici nudul nu mă cutremură. Dimpotrivă. Strașnic mă încîntă statuia goală a Venerei din Milo sau pinza «La maja desnuda» a lui Goya, în care frumusețea formelor materiale capătă sens și spirit prin transfigurare artistică. Dar «Sexy sub neon bis», hm!...

Însă nu e cazul să ne alarmăm.

Un confrate italian, publicația *Europeo*, de la care și împrumutăm titlurile înșirate, consemnează într-un articol, la început, cifre fabuloase încasate de pe urma... «noptilor». Zice: «Să luăm *Lumea sexy a nopții*: a atins 11 milioane de lire numai la Milano... Dar încheie articolul: «Cum demonstrează ultimele încasări, în ochii publicului filmul cel mai pervers și mai excitant apare pînă la urmă stupid și plicticos».

Așadar, de la nopți goale și femei goale am ajuns la săli goale.

Sîntem, firește, înduioșați de faptul trist că hulpavul sac cu aur al speculanților filmului a rămas pleoștit. Dar ne mîngăiem la gîndul că e vorba de o întoarcere la nopțile lirice, gingașe, vapoase ale poezilor și îndrăgostiților din toate timpurile și de pretutendeni.

LASCĂR SEBASTIAN

Moartea e meseria mea

La vârsta încă fragedă de 25 de ani, locotenentul Garry Wilson se mindrește cu un palmares remarcabil. Dacă ar avea conștiință, pe ea ar apăsa viețile, mai bine zis morțile a 823 de persoane. Deocamdată, căci activitatea tânărului locotenent continuă.

Garry Wilson s-a născut și a crescut în Republica Sud-Africană. Asta explică în mare măsură seninătatea cu care a curmat viețile celor 823 de oameni — toți negri. Dacă i-ar cădea sub ochi aceste rînduri, Wilson ar protesta:

— Dați-mi voie, aici e o contradicție. Ori sînt oameni, ori sînt negri.

Dar cum riscurile ca el să citească «Urzica» sînt destul de mici, putem continua liniștiți. După o zbuciumată carieră, în cursul căreia a fost pe rînd lăptar, frizer, subofițer și alergător la cursele de automobile, Wilson și-a descoperit adevărata vocație: mercenar. Căci de ucis oameni... pardon, negri, putea s-o facă și în Africa de Sud. Nimeni nu-l pedepsea, dar nimeni nu-l răsplătea pentru munca depusă. O dată angajat însă în acest scop, amatorismul se transforma într-un foarte rentabil profesionalism.

Patronul a fost ușor de găsit: Chombe avea nevoie de mercenari. Nici el nu are o piele tocmai albă. Dar, spre deosebire de negrul pe care-l omori, negrul care te plătește este om.

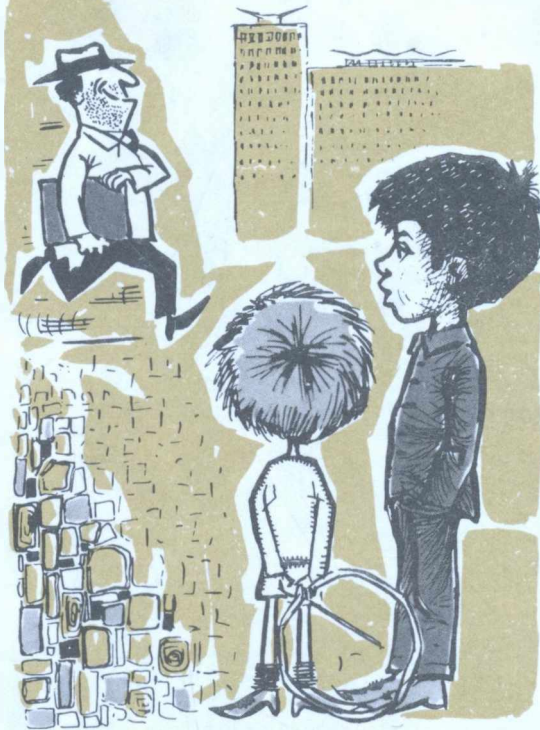
Și iată cum Garry Wilson a devenit locotenent în armata chombistă. În fruntea unei unități compuse din 42 de mercenari recrutați în R.S.A. și Rhodesia de Sud, el a pornit la pedepsirea satelor ai căror locuitori avuseseră obrăznicia de a nu aprecia părinteasca ocîrmuire a primului-ministru de la Leopoldville.

Multe i se pot reproșa lui Wilson, numai superficialitate în muncă nu. Cînd grație unei acțiuni plină de eroism a reușit să captureze două sute de femei și copii din Lisala a folosit mitralierele pentru a-i putea executa pe toți. Într-un sat din apropiere de Bumba, i-a fost mai ușor: locuitorii erau adunați pe un tîpșan unde celebrau o nuntă, așa că i-a lichidat pe cei mai mulți cu un singur obuz.

Garry Wilson e foarte satisfăcut de meseria lui. În interviurile acordate revistelor «News-week» și «Paris-Match» el a declarat că speră să mai rămînă încă mulți ani în Congo. Ceea ce dovedește că în această țară există sălbatici.

N. AURELIU

PĂRINȚII ȘI LECȚIILE COPIILOR

— El e singurul care a luat la noi notă bună la compunere!

Desen de ȘTEFAN MUNTEANU

NOROCOSUL

Desen de POPA VALENTIN

O ASCULTĂTOARE DIN ORADEA ne întreabă de ce femeile nu joacă fotbal! Ar fi imposibil. Potrivit regulamentului, pe teren discuțiile sînt interzise!

IONESCU I. ION. Ca să practicați canotajul academic, nu trebuie să așteptați pînă deveniți academician.

Răspundem **UNUI ASCULTĂTOR DIN VALEA CĂLUGĂREASCĂ:** Pentatlonul este o probă sportivă combinată din cinci sporturi. Decatlonul, din zece. Decaltrul însă n-are nici o legătură cu sportul. Mai încercați!

I.M. — Greșeală! Dacă aveți platfus nu puteți deveni campion la 100 m plat. Încercați la remmy. Poate faceți un fuss!

MITICĂ GESTIONARUL! Nu sînteți pe drumul cel bun! Tehnica învîrtirii pe care o posedați, nu vă poate fi de nici un folos la aruncarea ciocanului!...

PICTOR N. REALISTU. Paleta dv. de culori nu poate fi folosită nici măcar la tenis de masă.

DEZORIENTATĂ! — Participați la un concurs de orientare turistică!... Poate astfel o să vă găsiți busola!

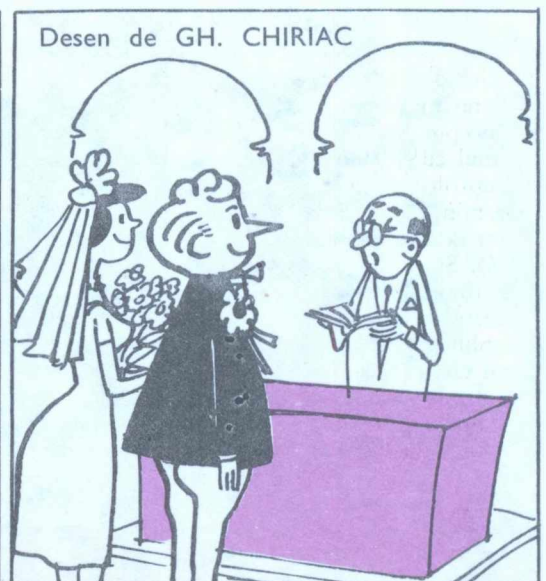
T.M. — Nu insistați! Săritura peste cal nu este recomandabilă decît în gimnastică!

GICĂ PAPION. — Dacă ești specialist la 200 m fluture, nu e recomandabil să umbli din floare în floare. Riști o bătaie a picioarelor la două sute de metri spate!

N.O. — Faptul că bunicul dumneavoastră a fost campion la ciclism nu înseamnă că talentul se transmite în familie pînă la ultima spiță!

CARIERIST. — Nu încercați să folosiți trambulina pentru avansare în schemă. Riscați să intrați la apă!

GRIGORE POP

FĂRĂ CUVINTE

CINE MAI VREA BANI?

— Cine mai vrea bani? cine mai vrea împrumut de la C.A.R.? a întrebat, voioasă, tovarăşa Decuseară Valeria, minuitoare de bani la C.A.R., (casa de ajutor reciproc a salariaţilor Întreprinderii poligrafice din Galaţi).

— Eu vreau.

— Cîţi bani vrei, tovarăşe conducător tehnic Comşa Mircea?

— Cinci sute de lei. Dar fiindcă mai am un împrumut pe care încă nu l-am restituit, să-mi daţi aceşti cinci sute de lei pe numele altuia, de exemplu, pe numele lui Cucu Gheorghe, care nu mai lucrează la întreprinderea noastră din anul 1962.

— Poftiţi, tovarăşe Comşa, cinci sute de lei.

Iar după două săptămîni:

— Cine mai vrea bani? Cine mai vrea împrumut de la C.A.R.?

— Eu vreau.

— Cîţi bani vrei, tovarăşe Comşa?

— O mie de lei. Dar să mi-i daţi, aşa, pe bază de simplă chitanţă. O să mi-i treceţi în fişa individuală C.A.R., ulterior.

— Poftiţi, tovarăşe Comşa, o mie de lei.

— Am dori şi noi, tovarăşa Decuseară Valeria, cîte un mic împrumut de la casa noastră de ajutor reciproc! (... au zis, pe rînd, muncitorii Patoi Ion, Antipa Ecaterina, Popescu Elisabeta şi Voiculescu Florica).

— Dumneavoastră să veniţi altă dată! D-ta peste o lună, d-ta peste două luni, d-ta peste trei luni...

— Bine, aşa o să venim...

Apoi, rămasă singură:

— Cine mai vrea bani? Cine mai vrea împrumut de la C.A.R.?

Nici un răspuns.

— Ah, uitucă sînt! (a cugetat atunci tovarăşa Decuseară Valeria). Tocmai pe mine mă uitasem. Şi eu vreau bani! Să-mi dau, prin urmare, un împrumut, şi mie. N-am, pînă acum, multe împrumuturi de la C.A.R.: numai două. Unul, pe care mi l-am acordat eu singură, mie însămi, pe numele meu şi din care urmează să mai restitui 350 de lei, şi altul în sumă de o mie de lei, pe care tot eu singură mi l-am acordat mie însămi, dar pe alt nume, pe numele lui Tiribegea Spiridon, care nu mai lucrează acum în întreprindere, şi e mult timp de la acest împrumut, e foarte mult timp, e o lună de zile! Deci pot să-mi mai acord şi un al treilea împrumut. Şi şi-a acordat încă o mie de lei!

Bineînţeles, corectă, a restituit casei de ajutor reciproc, această mie de lei, în decurs de... un an şi trei luni.

Corectă, tovarăşa Decuseară Valeria a avut, însă, şi... noroc.

Norocul de-a nu păţi mare lucru pentru neregulile în mînuirea banilor de la C.A.R. (casa de ajutor reciproc a salariaţilor Întreprinderii poligrafice din Galaţi). A fost numai, în mod gentil,... propusă pentru... transferare... la altă întreprindere.

Un vechi proverb gălăţean zice: Decit un C.A.R. de minte, mai bine un dram de noroc.

Tovarăşa Decuseară Valeria n-a avut nici un «dram» de ceva. A avut numai un... C.A.R. de noroc.

C. POTIGRAFU

RODICA TOTT

Acuarele şi oglinzi

Şoarecele şi-a găsit o vocaţie din admiraţie pentru tot ce se scrie cu talent, pe hîrtie. De exemplu: în biroul meu ca-ntr-un templu printre file îmi şade şi roade, şi roade, spunînd că-i place la nebunie prea delicata mea poezie, cu flori şi cu stele, intitulată gingaş «acuarele». Dar într-o zi acest critic bizar, literar, a aflat că în afară de lirice am în sertar şi versuri satirice. Dispūs să le roadă a dat şi peste-o tiradă din ciclul «Oglinzi» în care spuneam că şoarecele, ca un netot, cu-al său bot strică tot (inclusiv «Acuarelele» mele cu flori şi cu stele). Şoarecele, profund indispus citind ce v-am spus şi vouă mai sus la cea dintîi propoziţie s-a-ngâlbenit şi-a murit peste două-trei zile de inaniţie.

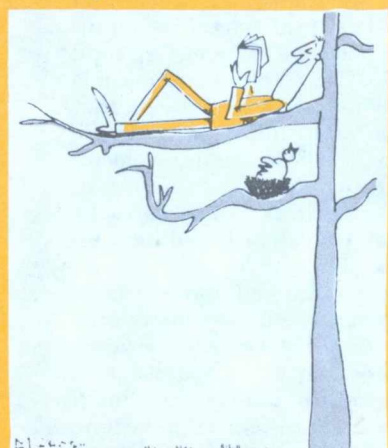
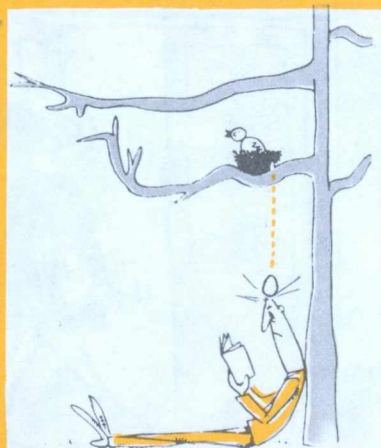
Pasă-mi-te, nu tot ce scriu, se înghite.

Desen de SANDA STĂNESCU

DUEL... MODERN

PĂIANIIILE LUI PĂIȚIU (21)

Desen de GROSU MIHAI

Ceasuri deșteptătoare

Cetățeanul Teleagă Liviu din Suceava, str. Ion Creangă nr. 2, a cumpărat de la magazinul «Foto-Muzica» din localitate un ceas deșteptător, produs de Întreprinderea «Victoria» din Arad.

După două luni de la cumpărare, adică în cursul «termenului de garanție», ceasul s-a defectat. Dar Cooperativa «Unirea» din Suceava nu l-a putut repara. Motivul: întreprinderea din Arad nu și-a respectat contractul: nu i-a trimis nici până azi cooperativei din Suceava piesele de schimb prevăzute în contract.

E nevoie, prin urmare, în acest moment, de... două ceasuri deșteptătoare, bune. Unul, care să-l trezească din somn, la timp, pe tovarășul Teleagă din Suceava, și unul care să le trezească tovarășilor contractanți de la Arad simțul răspunderii.

Sănătos și economicos

În orașul Urziceni nu există autobuze. Această situație oferă cetățenilor din localitate și din satele vecine, foarte mari avantaje.

Nici nu-și dau seama forurile competente (începând cu Sfatul popular al orașului Urziceni și terminând cu I.R.T.A. București) cât de mari sînt aceste avantaje.

Întii și-ntii, mersul pe jos e foarte sănătos. E o adevărată plăcere pentru un cetățean să meargă din centru pînă la marginea orașului timp de 30 de minute pe jos, sau, pentru a parcurge drumul de la gară pînă în centru, să circule «per-pedes» timp de 40 de minute.

Cît despre cetățenii din satele vecine, Manasia și Coșereni, care țin de orașul Urziceni, ce să mai vorbim! E o grozavă plăcere pentru cei ce lucrează la oraș să parcurgă nenunțați kilometri, dus și întors: cei din Manasia în fiecare zi cîte 3 + 3 km pe jos, iar cei din Coșereni cîte 7 + 7 km în fiecare zi!

Și, în sfîrșit, supremul avantaj e că mersul pe jos nu-l costă pe om nici un ban!

Acest mare avantaj de-a merge pe jos în mod gratuit este — pentru omul econon — un adevărat chilipir.

... Chilipir de om pe jos.

Președinte activ

Comitetul raional pentru cultură și artă Slobozia e pe cale de-a sărbători două importante evenimente istorice.

Cîți ani (și cîte luni, zile, ore etc.) se împlinesc de la aceste două evenimente, nu se știe precis, dar ele sînt foarte importante.

Primul eveniment istoric s-a produs în ziua cînd tovarășul profesor de istorie Radu Constantin a fost ales președinte al Comitetului raional pentru cultură și artă Slobozia.

Al doilea eveniment istoric a fost înregistrat recent, cînd s-a constatat că — de la alegerea domniei-sale ca președinte și pînă azi — tovarășul Radu Constantin n-a participat la nici o ședință de birou a comitetului ce cu onoare îl prezidează.

Explicație pedagogică: Tovarășul profesor Radu Constantin nu depune nici o activitate în cadrul acestui comitet deoarece preferă să se ducă mai mult la vînătoare și la pescuit.

Versiune cinegetico-piscicolă: Tovarășul vînător și pescar Radu Constantin n-a vînat, cîcă, pînă azi, nici un biban, și n-a pescuit nici un iepure.

Perspectivă optimistă: Se speră că, pînă la urmă, tovarășul președinte Radu Constantin va avea în sinul Comitetului pentru cultură și artă o prezență activă, în virtutea zicalei: mai știi de unde sare iepurele?

Orezărie cu S.M.T.

S.M.T. Bogdana din raionul Călărași (care deservește și unități agricole din raionul Slobozia) își întreține mașinile rău.

La G.A.C. Albești a trimis, în vederea recoltării orezului, două mașini stricate.

În legătură cu acest fapt, se zice că un colectivist din Albești, luînd cuvîntul la o adunare a gospodăriei, a opinat scurt și cu-prinzător:

— Eu, măi frate, nu sînt de acord ca semetiștii să ne trimită, pentru recoltarea orezului, mașini făcute pilaf.

Nu e în raionul Lugoj

În «Urzica» nr. 19, în articolul «Artiști din fire», s-a criticat faptul că, într-un sat Valeadeni, căminul cultural n-avea activitate fiindcă fusese transformat în crescătorie de viermi de mătase.

Satul Valeadeni ține de orașul Reșița, dar în pomenitul articol s-a indicat, eronat, că e în raionul Lugoj.

Urmarea: Sfatul popular al raionului Lugoj s-a formalizat. Pe bună dreptate. Întii, fiindcă în acest raion nu există un sat Valeadeni. Al doilea, deoarece căminele culturale din acest raion, nu numai că au activitate, dar la ultimele concursuri au fost și evi-

La biroul de vînzări de imobile al cooperativei «Lugojana», tov. Jurcă Iulian încasează taxa de lei 25, dar emite chitanțe de lei 15.

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Mi-ați încasat 25 de lei, dar pe chitanță ați trecut doar 15!
— E cunoscut că bărbaților nu le place să știe nevestele cît cheltuiesc...

dențiate și date ca model.

Cum s-ar zice, mica eroare geografică din respectivul articol a fost... bine venită. Fără ea, n-am fi aflat de laudabila activitate culturală din raionul Lugoj și n-am avea, acum, bucuria să adresăm felicitări.

Bucuria de-a felicita ne e cu atît mai mare, cu cît aceasta nu intră în specificul nostru.

C. RĂBOJ

M E D I A

(urmare din pag. 5)

- 9) I-a declarat sentimentele în termeni vagi, aluzivi.
 - 10) Îi face plăcere să pregătească un ceai cu lămie, cafea neagră la filtru electric, în momente de tandrețe gospodărească îi aduce lui Vicky de la Alimentara semi-preparate (sărmăluțe, șnițele, crochete cu cașcaval).
 - 11) Îi plac filmele turistice ale Studioului «Sahia» («În Parîng», «Pe Piatra Craiului», «Viața ascunsă a Deltei» etc).
 - 12) Genul preferat: roman de aventuri.
 - 13) Se dă în vînt după duminicile și sărbătorile legale.
 - 14) Ia oamenii așa cum sînt.
 - 15) Are o mamă vitregă la Tecuci.
 - 16) Ne-a socotit și pe mine și pe «S.F.» drept cantități negliabile din p.d.v. viril.
 - 17) Are cămăși cu guler tare și cu guler «rabatu», și pulover, și maiouri de lînă, și costume distinse, și pantalon golf.
 - 18) Hotărît, nu vrea copii. («Media», aici, a acționat astfel: cifra «trei» împărțită la doi dă $1\frac{1}{2}$. Cifra «unu și jumătate» fiind o aberație din p.d.v. al natalității, Vicky, maleabilă, a acceptat preferința lui Ginel).
 - 19) Are cort portabil pentru camping, fie la mare, fie la munte, fie la Pustnicul, lîngă Capitală.
 - 20) E posesorul unui Fiat 1300.
- Nu mă îndoiesc că, dacă lîngă rubricile «EU» și «S.F.» veți deschide o coloană «Ginel» — «socoteala» se va dovedi exactă, media — riguroasă, așa cum e firesc să fie în secolul nostru științific. Iar strigătul sufletului meu rănit, tumefiat, vulnerabil (vezi rubrica «EU», pct. 8) îl voi stinge, îl voi sugruma în aceste trei cuvinte geometrice:
- «Quod erat demonstrandum».

„URZICA”

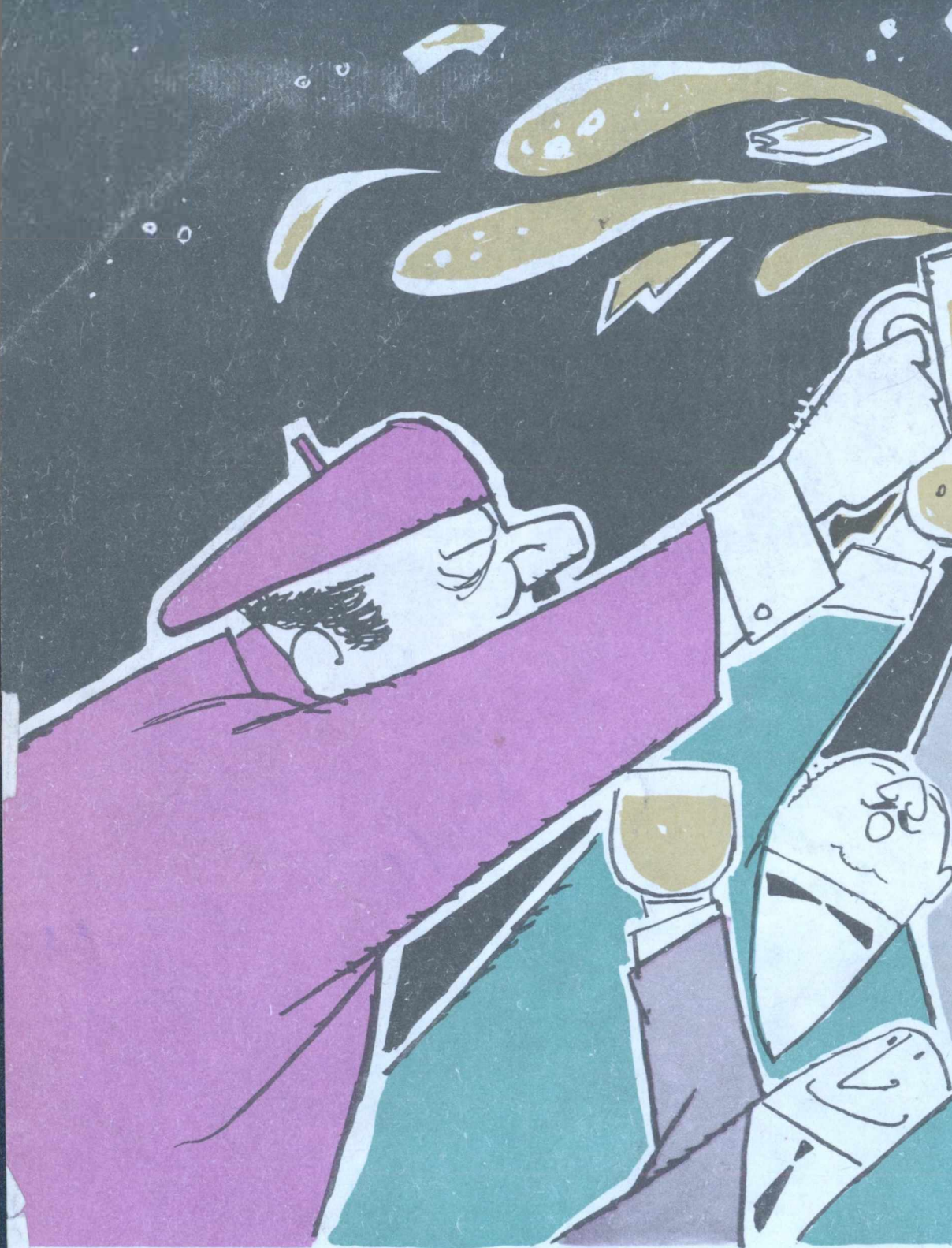
REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scîntelii”

44.601

Divergențele din Piața Comună s-au extins și în domeniul fabricării berii, R.F.G. fiind considerat prejudiciat.